

til en nærmere eller fjernere Fremtid. Det beklager jeg i højeste Grad, thi jeg mener, at dette Lovforslag, som det ogsaa er udtalt af forskellige andre Talere, er udarbejdet ret omhyggeligt, og at det vilde have været muligt at faa Sagen gennemført i Aar, hvis de Herrers Kærlighed til denne Sag var rigtig, hvad man kan kalde vaskeægte.

Carl Hansen: Jeg forstaar saare vel, at den sidste ærede Taler (Valdemar Olsen) argumenterer, som han gør, for at faa gennemført dette Forslag. Det er i Virkeligheden en Del af det Forslag, som af Socialdemokraterne er forelagt angaaende Sygeplejen, og som vi have behandlet tidligere i den forløbne Del af Rigsdags-samlingen. Det nævnte Forslag, som er henvist til et Udvalg, har i Virkeligheden givet Stødet til, at ogsaa denne Sag, som er en lille Del deraf, overvejes i Indenrigsministeriet og muligvis vil give sig Udslag paa Sygekasselovgivningen. Jeg forstaar godt det ærede Medlems Hensigt, men jeg tror, han gør Uret, naar han retter den Anke imod mig, at jeg ikke, da jeg vidste, Trangen var til Stede, har sørget for at komme frem med et Forslag desangaaende noget tidligere. Nej, Sagen er i Virkeligheden den, at det er en ganske simpel Udvidelse af Sygehusbehandling, der trænges til, idet Sygehuse ikke ere store nok. Man indser, at det kan lade sig gøre at oprette Afdelinger, som kunne drives mindre kostbart end de almindelige Sygehuse.

Saa langt ere vi komne nu, og det glæder mig for Resten, at det ærede Medlem kan paavise, at der allerede er en saadan Anstalt — selv om det er for fattige i København — saa ere vi dog altsaa paa Vejen. Jeg rettede ikke nogen Anke imod Københavns Kommune for, at den ikke har oprettet saadanne Plejeafdelinger, jeg sagde kun, at naar den Kommune, som er længst fremskreden, ikke endnu har følt Trang til at oprette saadanne Anstalter, saa er det forklarligt, at man heller ikke har gjort det andre Steder.

Valdemar Olsen: Det ærede Medlem tager fejl, naar han tror, at Københavns Kommune ikke har følt Trang dertil. Tværtimod, Københavns Kommune har længe følt denne Trang, men den har ment, at Staten her burde være med til at yde Støtte, hvad dette Lovforslag ogsaa tager Sigte paa. Af den Grund er Københavns Kommune bleven staaende ved de

gældende Lovbestemmelser, og vi have derfor i København indskrænket os til at understøtte de fattige syge, som andre Kommuner ogsaa have gjort. Men Københavns Kommune ønsker intet hellere end dette Lovforslag gennemført for derved at forbedre dette Forhold.

Hvis der i det ærede Medlems Udtalelser skal ligge en Anerkendelse til Socialdemokraterne for egentlig at have givet Stødet til dette Lovforslag ved at fremsætte vort Forslag om Sygepleje, saa skal jeg paa Socialdemokratiets Vegne med Fornøjelse inkassere den Ros, det ærede Medlem giver Lovforslaget.

Ordføreren for Forslagsstillerne (V. H. O. Madsen): Jeg vil blot gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen). Naar det er blevet gjort gældende, at dette Forslag var en Del af Socialdemokraternes Forslag, vil jeg sige, at dette ikke paa nogen Maade skulde bringe mig til at vige tilbage for med Glæde at støtte dette Forslag og gøre mit yderste for, at det kan blive til Lov. Men dette Forslag er jo slet ikke nogen Del af Socialdemokraternes Forslag, thi det forandrer ikke i mindste Maade Sygekasseloven. Jeg har udtrykkelig pointeret, at det ikke er en Sygekassesag, men en Hospitalssag, en Sygeplejesag. Den har ikke det allerringeste med Sygekassesagen at gøre og er ganske uafhængig af den. At man ogsaa kunde ønske Forandringer i Sygekasseloven er ganske klart, men denne Sag er en Ting for sig, og jeg synes, at man uden paa nogen Maade at komme sine politiske Følelser til Livs maatte kunne gaa med os og søge at gøre Gavn for Folk, der i høj Grad lide Nød, og som trænge stærkt til den Sympati, som Samfundet kan yde dem.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Carl Hansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, der behandler Forslaget om Sygepleje.

Valdemar Olsen: Jeg vil anbefale, at Sagen ikke henvises til et Udvalg, men at den gaar straks til anden Behandling, og